

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. III.

ZAGREB, 30. SVIBNJA 1948.

BROJ 20

VJEĆNI NERAZORIVI STANOVI

Nikto nije toliko značiteljan, koliko dijete. Čim mu počne svitati svijetlo razuma, sve hoće znati. Za sve pita, da mu se kaže, da je što. Od svih stvari najviše ih ga zanimaju Božje stvari. Ne pita, da li ima Bog. Njenju je to toliko prirodno, da postoji. O tom ni ne posumnja, dok mu kasnije drugi ne nameñut sumnje. Njega odmah zanima, što sve zna Bog. Sto sve vidi Bog. A najviše pak, gdje stanuje Bog. Majka mu onda pokazuje rukom prema nebou: »Ondje je Bog. Istrom u školi žuće točnije o tom. Tamo mu kaže katekizam: »Bog je neizmjeriva svahrenđe duše. On ima razum i slobodnu volju, a tjelesno. Na njega svadje, na nebu i na zemlji i na svakom mjestu. I dolsta. Bog sve proniće, ispunja i obuhvata svojim blcem. Kad tako ne bi bilo, onda je tebi nito Bog. O posvudašnjem stanu Požjem gorovi Sv. Pivsno.

»Gospodnja je zemlja, i sve, što je ispunja, svjet i stanovnici njegove (Ps. 23.). Zemlja je stan Gospodnj, koji je On stvorio. Ona je kraljevska palata, koju je On namjestio. On je neizmjerivo veliki Bog Stvoritelj. Svojom svemogućom riječju: »Neka budeče prozivego je svemir i stvorio zemlju.

»Gospodnja su nebesa. On stoluje u nebu (Ps. 24.). Tamo Mu se klanjanju anđeli i svečni, Kerubini i Serafini. Tamo će On jednom biti plaça JUDIMA, prevelika plaça. Tamo je sveti čator Gospodnj, kojega su zastori zasada još zatvoren. Istom poslije toga ćemo Ga gledati onakva, kakav On je.

»Riječju Gospodnjem stvorena su nebesa (svod nebeski), sva vojska njihova (vjeljeđe) dahanju usta Njegovih (Ps. 33.). Milijuni i milijarde zvijezda raznih svjetla i veličine pozdravljaju nas većerom i noći. Vjeljeđane nebeske mlijene staze kazuju Njegovu svemođu svojom ljetptom, krasotom i sjajem. Mi se divimo Njegovoj stvaralačkoj mudrosti u podizanju veličanstvena Doma Božjega.

Još je posebnu vrstu stanova Gospodin na zemlji izabrao i utemeljio. Njih tako vidimo, kad bacimo pogled po našim gradovima i selima. Prema nebu se dizu nebrojni tornjevi domova Božjih. To su naše crkve. One nam govore o posebnom stanovanju Božjem među ljudima.

Već je u Starom Zavjetu Bog odradio posebnu mjestu, na kojima je boravio među svojim odabranim narodom. Takovo narodno svetište bilo je na brdu Sionu. Tamo se čuvala Skrinja Zavjetna, u njoj dvije zakoniske ploče. Ona je bila zavjetno prijestolje i stan Božji. Sa svake strane stajao je po jedan Kerubin. A skrinju je obavljao svjetli oblik. U tu je svetlinu nad sveljinama smio stupiti samo Veliki svećenik.

Ta svelinja bila je slika one božanske misli i nakane, da će jednom trajno biti i nama blizu i medu nama stanovati sam Bog u presvetom oltarskom Sakramentu (Euharistiju). Samu ladanu nebrojeno tisuća takovih svetišta, u njima boravi dan i noć Kralj medu svojim putom. I što se više može i povećavaju gradovi i sela, u svijetu, to se više množe i podižu crkve, u kojima staniće euharistijski Bog među svojim vjernicima.

Svi ovi stanovi neizmernoga Boga uveliko zadivljuju svijet. Već je Psalmista od udživanja nad tim klicao: »Kolika su milli šatori Tvoji, Gospode nad vojkama. Duša je moja čeznula i ginala za dvorima Gospodnjim; srce moje i bijelo moje klicali su Bogu životom (Ps. 83, 2. i 3.).

Zar se to isto ne ponavlja i danas, kad zvonovi s tornjeva naših crkava —kuća Božjih, oglašuju slavu Gospodnju i pozivaju vjernike u kuću Božiju? Zar ne čeznu i ne gnu za dvorima Gospodnjima i srači s tjesna naših vjernika, kad u svečanim i čestim hajnjama nedjeljom i blagdanom

hrle u našu crkvu, u nepreglednim povorima ravnim cestama! Ili sad se veru-gorskim putevima i čeznu za domom Gospodnjim kao jelen za bistrrom vodom! Ili kad klecaju u našim crkvama pred svojim euharistijskim Bogom, Gospodarom svijeta!

Pobožni vjernik dakle znade da je dom Gospodnji nebo i zemlja, svako mjesto. Napose pak crkve Božje, a naročito one, u kojima stoluje euharistijski Gospodin. Svadža se on tada osjeća u prisutnosti Božjeg, u domu Božjem. Zato rado sa

Psalmistom kliće: »Jer je jedan dan u dvo-rovima Božjim bolji od flisice gdje drugi; na pragu u kući Božja mojega draže mi je stupiti, nego biti gostom u šatorima nevjernika (Ps. 83, 11). To jesu i razlog da pravilj vjernici tako rado obavljaju svoje nedjeljne i blagdanske dužnosti i blaguju euharistijskoga Spasitelja u kućama Božjim — crkvama. Svadža, a napose u domovima Božjim rado priznavaju: »Bože, Ti si Bož moći Tebe tražim; žedna je Tebe duša moja, za Tobom čezne tijelo moje (Ps. 63, 2).

Zugonetsna proročanstva „sv. Malahije“

Pod naslovom »Proročanstva sv. Malahija« sri se jedan latinski tekst, koji je prvi put objelodanjen 1673. u vekom »Historijskom i geografskom rječniku francuskog svećenika Louisa Moreti (Lui Moreti).

I. Tko je taj »sv. Malahija«, komu se pripijuju narocita proročanstva? — Ne radi o proroku Malahiju Starog Zavjeta, već o nekom pisacu srednjeg vijeka. Nema ozbiljnih znakova, po kojima bi se moglo misliti, da je to pasc ovim proročanstvama sv. Malahija, koji se rodio 1097. u Armažu u Irskoj, a umro 1148. u opatiji Clairvaux (Klervo). Možda je imo sv. Malahije trebalo samo prepričiti proročanski tekst i osigurati mu vedi uigled. Po svemu se čini, da je »sv. Malahija« obični pseudonim (prikrivno ime). A tko je pisac teksta, o kojem se ovdje radi, ne zna se.

2. Koji je sadržaj tih »proročanstava? — Imamo svega 12 vrlo kratkih značajnih losinj, kao na pr. »slatki grad opat«, »pobadan grad u ratu, rugodnost križa, i slično. Zadnja je losinja zapravo jasna rečenica, iz koje se vidi, da se tekst ima odnositi na vladavine rimskih papa. Ta rečenica glasi ovako: »Za vrijeme najvećeg progona Sveti Rimski Crkve viadat će Petar Rimski, koji će ovce pasti u mnogim novojeljama; kad se ovo sedam brežulja, i sudac najviše vlasti sudit će na rod.«

Uzuno li se pojedine losinje, kao karakteristika pojedinih pontifikata (papino vladanje), onda se čini, da je njima bilo proorenje nešto, što je u nekom pogledu značajno za dotični pontifikat.

Koju je put tako, da se porne podrijetlo budućeg pape, ili nešto o prilikama i dogadjajima određenih pontifikata. Prvih bi se losinjina odnosila na papa Celestina II. iz 12. stoljeća i onda redom na pape, kako su naiđeli. Pijo IX., sa svom dugim pontifikatom, za vrijeme kojeg je papa Izgubio Rim, zvao bi se križ kralja. Leo XIII., čovjek velike inteligenčije, sa svojim mnogobrojnim sjajnim enciklikama (papinskim okružnicima) bi se »svjetio s nebom«. Pijo X., pobožan i revan dušobranik, za čiju se beatifikaciju mnogo molj, zvao bi se »vatra, koja gorí«. Benedict XV., papa prvog svjetskog rata, svera lješnica vjernika. Pio XI., koji je pozvao laike na apostolat, da bi popravio atrađanja od rata i vodio do svrhe vjerske obnovbe, i koji je k tomu rješio rimsko pitanje: »neuterisira vjera. Sadašnji papa, Pijo XII., stoteši nizu navedenog teksta: »pandeos pastire. Slijedili bi još ovi: »pastir i mornare, »svjeti evanjelij, »od poljumjeseća, »od rada sunaca, »od slave masline« te pontifikat karakteriziran naprijed navedenom rečenicom o »mnogim novojeljama«.

3. Što vrijede ta »proročanstva? — Toliko, koliko je pojedinac slijedio da im pridaže važnosti. Crkva svakom ostavlja punu slobodu da sam rasudi, da li opisane losinjine odnosno karakteristike u svojoj velikoj neodređenosti upore mogu imati znacaj proročanstava. Tko je sadržljiv prema takvim i sličnim »proročanstvima«, na najboljeju je putu. Čini se, da se radi o općem laranjima, u koje ljudi naknadno u pontifikata pojedinačno pune unose a puno dobere volje, što bi tako moglo odgovarati smislu odgovarajuće losinje.

4. BROJ SVEČENIKA U KINI iznosi 5.442, od kojih ima 2.348 Kinza; braće ponosnika od kojih ima 1.304, od kojih 728 Kinza; časnih sestara ima 4.656, od toga 4.228 Kineskinja. Broj seminarista i bogoslovja je uslijed teških ratnih prilika u opadanju. Tako je 1936. bilo u Kini 6.000 seminaraca, dok ih je 1947. bilo samo 1.214.

Liturgija i umjetnost

Svakom je vjerniku poznato, da u svetoj liturgiji surađuju nekoliko umjetnosti, a neće biti pretjerano, ako kažemo, da surađuju sve umjetnosti. U njiju nema ništa bez značaja. Liturgija djeluje na naša sjetila i to na oko svim bojamima i kretanjima, na uho svojim rjeđeljima i melodijama, na njih svojim molimbrisima i slično. Već zato nadmašuje druge umjetnosti, koje obično djeluju na jedno sjetilo.

Po tome i samo prisustovanje liturgijskim obredima postaje pravo umjetničko uživanje života blazenička na nebu. Ne govor užasulj najveći kršćanski pjesnik Dante, kad opisuje raj, da li vidi raju njegova opujnost uzaljila kroz slike i uokvirene.

Mi ne možemo drukčije predstaviti život u nebu nego i predočavanju, koje su uzele iz liturgije. Kome možemo reći, da su katoiki obredi nadahnuti Duhom Onoga, koji nadahnjuje Crkvu i da se zato mora duboko dojimirati svakoga čovjeka. Upravo zbog toga, liturgija je ostavljala i ostavlja tako dubok svećen dojam na dušu raznih umjetnika svih grana umjetnosti. To se osobito odražava u glazbi i književnosti. Kako je samo građevna djelatnost kroz stoljeća nastojala ovjejkovjeti staro Božje, te kako se ona oblikuje kroz stoljeća i pokazuju potrebu naše duše, koja vjeruje, jer na može bez duboke vjere živjeti. Spomenimo samo gotiske katedrale, ta romesk-djelske kršćanske umjetnosti, u kojima je izraženo cijelo svjetovno i bogoslovno znanje Srednjeg vijeka. Srednjedjevinska umjetnost, ljeđom kršćanskog svijeta, uz gotiske katedrale, govori bljedano o tome, da umjetnost svjedoči o vjeri, da se sve upotrebljava u svih grana umjetnosti, da se uživljavaju sveti obredi, a osobito obred svete Mise.

Liturgija i umjetnost u takvoj su vezi, da ova prva postaje pravom školom i čak stvarnim nadahnucem umjetniku. Francuski pisan Chateaubriand (ša-

Jedan mi je čovjek pripovijedao o svome životu i Kralići cvijeća:

Bio sam još dijete, koje je tek otvorilo oči životu, kada začaran pobegom od svijeta i ljudi i kad u svirku luhova, uz pijev ſeve i u slijep sunce na cijevnim poljanama u Ulijanovoj čaški poklonih svoje srce Isusu. I moji su dani od tada tekiš radosno poput gorakog potocića i odlasni mirom poput melodijske grličine glazbe...

No dodeš studerji magloviti i sumorni dani: cvijet je za cvjetitelom na polju venuo — i ſein pijev se izgubio u daljinu, a sunce se sakrilo za oblake... I potocić je izgubio svoj čar, a grličino gukanje nije se vila čulo...

Zalostan vratio se u svijet i k ljudima, od kojih sam bježao. Nato dođe kise... po cestama blato... I ja zagazah na kaljave puteve — i sprijem kroz plaz jedva izvlaciš noge iz dubokog gliba... I tako su prolazili dani — dani, što jebiju crnij od grubih noći...

A onda jednoga dana satrven umoru-

tobrian) ovo veli o svom djelu Genij k. »časništa: »Molitva kršćanskih obreda, koje se odnose na građanske ili vjerske predmete, ili što više, na obične dožadage je života, predočuju nam savršenu spominjanja, uživanja, čuvanja, velike uspomene i to u stilu, koji je u isti mah jednostavan i veličanstven.

Obrćenik Walchner veli: »Liturgija je sveto blilstvilo. Potpuno je svušno izgovorati riječi udživanja. Ovdje je očita ljeptota ovog bogoslužja, koja izražava neizrecivo Božanstvo, i koje su učinku u crni život čeliši slijet slijepog ravnog plamena. Kako li je površina i zidarna umjetnost, kako li nam se čini i apstraktan, ako je usporedimo s uživšenim pjevanjem, uzetim iz Bliznje iz onih svetih tekstova, kao i u molitvama, koje su zrast tuge, ali i izvanredno veseljac.

Koliko je samo građevna djelatnost kroz stoljeća nastojala ovjejkovjeti staro Božje, te kako se ona oblikuje kroz stoljeća i pokazuju potrebu naše duše, koja vjeruje, jer na može bez duboke vjere živjeti. Spomenimo samo gotiske katedrale, ta romesk-djelske kršćanske umjetnosti, u kojima je izraženo cijelo svjetovno i bogoslovno znanje Srednjeg vijeka. Srednjedjevinska umjetnost, ljeđom kršćanskog svijeta, uz gotiske katedrale, govori bljedano o tome, da se sve upotrebljava u svih grana umjetnosti, da se uživljavaju sveti obredi, a osobito obred svete Mise.

Liturgija i umjetnost u takvoj su vezi, da ova prva postaje pravom školom i čak stvarnim nadahnucem umjetniku.

O N A rom, blatan do pasa, raščupanih vlastitajući pobeg opet na daleke poljoprivredne. Tu sledi i stolac plakati za cvjećem, počeh dozvati natrag ſein pijev, u sunčev sjaj i zažeđen sanjati opet o žuboru potoka i gukanju grličine glazbe: ja stolac gorke suze litri za strećom i — gledajuć oko sebe i gukanjem i crnu zemlju — glasom očajnika vikati za njom: vratiti se, vratiti!

Tada je tih od zore došla Ona u svojem plasti, koja je slijao ſejpeš od sunca. Za Njenim stupom nicali su cvjetovi, a svaka Njene riječi bila je pjesma, davno utihnuća pjesma iz sretnih dana. Ti dani su taj čas počeli opet...

I tako od tad godine mnoge ja šem opet poljima cvjetnim, pjevam sa ſećom i uživim svjetlu vedroga dane slušajući opet žubor potoka i grličin pijev — dok, vrativši mi srču, job uvjek mi korak za korakom blagoslovom zlati sunđunim slijem ognutu Kraljicu cvijeća, radosti i sreće, jedina kao Ona — Madona.

»Gospod je tordava moja i zaklon moj i izbačitelj moj.«

Iz Mise

II. nedjelje po Duhovima

Blaždom Srca Isusova

4. VI. 1908.

U Bavarskoj je u gradu Altöttingu počeo židovski kapelik — predstavite Mlake Božje. U toj su kapelici smršli srca bavarskih kraljeva naših njihove smrti. To mu je ljepe značenja. Htjeli su time kazati: »Naša sveće pričapda dragoj Majki Božjoj, smršlajci Bavarske.«

Mi imandru Kralja nad svim kraljevinama — Isusa Krista. Njegovo je Srce slomljeno i probodano na smrť. Ali Njegova je ljubav tako velika, da nam je to Srce opravno ostvarilo. Ono živi i neponovljivo se prenosiči klesnički. Ono unikač u svim arah u svetog Pričestu. Zato mi to Srce, koje je puno ljubavi prema nama, fastimo i ljubimo. Zato i rado slavimo i postavimo svetkovinu u čvrstoj godini: Svetkovina Srca Isusova.

Vidio je manjšinu, kako je na nevjednostviti način pođeo do slavljenja Srca Isusova. Ovo je slavljenje dobrobiti tako stvara kao što je u naša sveta Crkva. Pobedil su hridani osuđeni dovali ljubav božanskega Srca. Ali svat i štorme to pobedili, bilo je udaravalo na kostiju, na vremena. Kao što je kod vodnjaka klagala Tijekova bila sveta Jelija, koju su Bog poslali, tako je i kod ove pobednosti vratio u rečima Božjim jedan jedinstven, poštano i ponosno dalek Marija Margareta Alanska (Adelaide).

Margareta se redila 1607. godine u Lotinu u srednjem Francuziju od pogibnih roditelja. Veli je bila djetinja plemenita Bogu svoju dostaću na utječi. Najmljično su joj poklanjali. Bile, da niskoprijednja vrata hidi pred Svetozarom. Nisi i oltarom bogoprijetljive Škrive. Dovet je joj gradina bila, kad je prviča prešao s Škrivom. Njemu je trebao poslužiti od ljubavi, a tada njega od misije. Godine 1612. stupi u red Poveljnica Bl. Djevera Marije. Odvoda je blagoslovljena u sastanak u Fene-ko-Misnaltu. Tamo je i umrla 1622. godine.

Nekoliko je samo godina bila u amonstari. Njegova je i mnoge mreže preobnovila pred prevestivom oblikovanjem Skramenom. Jednoga je u danu učinio Isus i peklač joj sveti obveznik Srce. Bilo je o svjetljive plamenove, cijane kao sunar, predrne kaze Škrivom, a izravnom krunom okruženo. Margareta je to razdvojeno premetala i najboljim nadješ gina: aližu je Srce tako puno ljubavi, da više ne može druga u isti nadređeni plamenove ljubavi. Gno se mora nadješti i svemu svjetlu objektiv. Zato nije ohrabro tebe, premaši si novirđene i neke.

Od toga su vremena bili objave sve duće. Jednoga jeo se dana opet juši spomen, kad je bila otvorena u pomoćnicu klesnički pred Svetozarom. Isus je joj stala iskriti: »O! Kad bi bilo Isusov Isčuvajuću napravio!« Ali on je Madini prema meni i kad je ljubomoru, oni mi prevara. Podig je i ti utječi, nadnaknadi ažljivo rezavljajuću. Margareta se sasvim smršla i postoji. Ali je Škrivat i uniti i pouči: »Prvi su. Prvič, što čušte amžije, a nezadušno prvi potak u mješevi, to je moja.«

Dostojna nam je tega dedica Margarete i treće učenjice: g. 1675. Škrivat joj poluže poslovni Srce u mreži: »Gledam Srce, koja je Isus voleo ljubav, da se u ljubavi usmjeri. A kao platu, da se sve moje ljubav primanje od najviše njih same hindan nezavlažava i prenosi i obdeluje. Za to je tražio od tebe, da peti poslovne Škrivice ovome bude vredna sveratvenica, da se moje Srce dasi, i da se mi mogu prepoznati za sve vratre. I da je on na sve klijeti sveće milosti, koji budu moje Srce dasci i za pojedincu staci.«

Sinđel na briesu prestradala. Margareta i redi, adice, Gospodine, kako bi bilo tako dobro djelo mogao osigurati jedino osvojiti sveratvenicu. Isus jeđe odvjetnik: »Ne smi ti, da se je slatko slatkina, da postoljim jače?« Ridi i din, što je koreč Margarete predušine. Tako je bila klesna poborniča i štovanja Srca Isusova polozena. Trebalo je samo da Crkva se ispisla i potvrdila.

Sveti Oče Papa je krenao uviditi, da stvari dolazi odgovor i da se ne važi preostati. Nakon oduševljenja Isus je počinio žrtvu. Ali istaknu namazni obredni godinom, 1890., učesniči papa Pio IX. svetkovinom Srca Isusova na crkvi Crkvi. A papa Leo XIII. povestio je g. 1890. cijeli svijet presvetom Srce Isusova.

APOLOGETSKI KUTIC

UTJEHA USKRSNUĆA

Jednoga se srgdom Isus zahvaljuje Isusu nebeskom ovaku: »Slavim te, Oče, Gospodine neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i razumnih i objavio malenima.» (Mat. 1, 25).

Nema sumnje, da i na kršćani katoliči dugujemo Bogu neizreciva zahvalja za objava o uskršnje tijela. Kako smo stvari, da kod nas već i malena djeca, čim dodu k razumu, imaju i srgno znanje o najvećim i najtežim pitanjima, kao što su opotnost Božja, neumrošči duše, prekogrbovi život, uskršnje tijela i toliko drugih istina. Zar nije posjedovanje ovih uskršnjih istina bogatstvo nad svim bogatstvima, koje su čini atraktivna i u drugim životu? »Sao koristi čovjek, ako etiči svjet dobitje, a dosi svojej naredi? Ali kakvu će zamjeniti dati čovjek za dnu svojih?« (Mt. 16, 26). Šao koristi čovjek sve znanje i sve mudrost ovoga svijeta za svim životom, što ga zemlja mode dati, ako ne vjeruju u Бога, ači nije na mudiču s prekogrbovima životom? Danas će prepotisati a s propastu dese propaste i sive drugo, što je privrjedio i cijene na zemlji.

Mi se nebirovamo nad neznanjem starog poganskih naroda, koji su obzivali stvorove mjesto Stvoritelja. Nikad ne možemo Bogu slaviti zahvaljući na velikanstvenom daru Objave, koja svima nama tako jasno i sigurno pokazuje put k sreći na zemlji i na nebu! Kad moja smršla roditeljica, koji su nas kroz godine i godine grjali topom dijeteškom ljubavlju; kad nam unice djedice, kroz ih sežeta, s kojima smo zajedno živeli i pretežito bezrazni nedjeli radosti mladosti života; kad nam unice da od znanja išli dobrobiteljne, koji su nam u teškim časovima života veritudošnici približili u pomor — sve su vi teški udaci, da čovjek svime se bori. Unatoč tega mi velebiti katefici, kojima pred edinu velebitnu istinu uskršnjuju, me udaravaju, ne gubimo našu. Svjetlji smo, da čemo uskršnju i opet se sastati. Tu nas jača, to nam daje snage, da tjeftimo sebe i druge. Uskršnjuju je tješio sv. Pavao prve uskršnje ovakav: »I hoće, brato, da vi želite za one, koji su uspali, da ne želite kao ostali, koji nemaju nadje. Jer ako vjerujemo, da Isus umrije i us-

krse, tako će Bog i ove, koji su usmrili po Isusu, dovesti s Njime. Tako dakle tješite jedan drugoga ovim riječima. (J. Sol. 4, 13—14 i 18). Posmisli je na uskršnje utjevala prvim kršćanima toliku stjehu, da se se veseli, kad je netko umro, jer su znali, da je ovaj život život na zemlji zamijenio s vječnim, božjim.

U Starom je Zavjetu Gospodin Bog poslao teške kušnje na pravednika Joba. Nepriljeli su mu oteli i uništili svu imovinu. Bog je čopešto, da su mu pomrila sva djeca. Iza tog je Bog udario Joba gubom takod, da se je na smrštu s crtežom strugao. Prezrađe ga je i vlastita fena govorila: »Džibli se još uvjek potobnosti svoje? Oče Božji se Božji, pa umri!« (Ob 2, 9). I Job ponje vjerje u Богa i nadje u uskršnje, zavrti: »Znam, da Odskrpite moj život, i u posljedini ču da sam zemlji ustati i opet ču se ogrenuti klobuču svom i u tijelu svojem vidiš te Bogu svoga.« (Jb 19, 25—26). Uskršnje je držalo Joba, uskršnje mu je dalo snage, da je izdržao teške kudanje i postao svjetlij primjerica svim nevjernicima i patniciima ovoga svijeta.

Uskršnje je tajna slika, koja nedostajljivim snagom mutka čovjeka, da bježi od zla i čini same dobro. Kad čovjek ponosi, da je među narav više sklona na zlo nego na dobro, i makar je mijenjanje srca čovjekova zlo, od njegeve mladosti. (C. Maja 8, 22), pa se unatoč toga boriti protiv zla i u krepljivim visokim i više nego depaštuju hodoši te, tada je, uti estala ponosna, sigurno medju prvima pomogla i mlađu na uskršnju. Uskršnje je držalo, plodove i žemaljske muke izviti kroz svu vječnost — tko ne se bori, tko da ne nastoji u dobar?

I končno, kad je životni teret čovjeku tako težak, da je počeo postati pod njime, kad je hovek već toliko zaglavio u zlo, da ga ni slavna uskršnja ni neto više ne veseli, umjerat će ga straš pred konačnom sudom i vječnom kaznom. Ponitali će na Sveti Pijav: »I kći ēti...« koji su čimli zlo, na uskršnje suda. (Jv 5, 20). I opak se uskršnju, i njih čela vječnosti, ali nevjernosti vječnosti. Uskršnje i vječnost nas svakako čeka. Dao Bog, da bude slavno!

PODLISTAK

Zahvalnost

Spirituški Rosignoli prijavio je ovaj događajšto se ziv godine 1817.

Njegova klesna ponatvrda imala je običaj, da svaki mjesec dade sluzbi sv. Misu za one dane, koje su saznačile enome stresnoće i nisu čula, kad je ostaviti dijastolu. Kod bolje vremene sv. Misu ona je načinjala i biti, te bi onda i sama mislila da sponte- nito nakanje. Gospodar te klesne ponat- vrednost prešao se u Pariz, te je i nju uveo sa sobom. U tom gradu ona je bježala oboljela, te je dobio bolovala. Radi loga izgubila je službu, pa je živila od svoje prislužnosti. Međutim s vremenom je toliko prizdržavala, da je mogla biti nešto raditi.

Pri korači iz njenja siromašnog stanja vodila su je crkvi u Eustaniju. Odtle je namjeravala da, u zavodu, koji se živio za namjeru, da se životom novac ona bi dobiti.

Što je joj doista bilo rano uživati. U zavodu se žitale Misne. On je znala, da faj mjesec nije dala sružiti Misu, koliko je to obično. Čim je joj je od jedne godine obitelj novac ostalo samo osam godjeva. I tažnji novac ona bi radio dažda za Misu, ali što će biti, ako ne nade državu?

Ostat će danim, bez kruha. U zavodu došao je novac, bez kruha. U

on je ipak edificira, da dade čitati sv. Misu.

U sakristiju i pred svoj današnji vječnosti. On je joj se obetao, da će edificirati svetu Crkvu.

Potom je izšla iz crkve i uputila se prema zavodu za namjeru.

U jednoj ulici, gdje je sve vježbalo od svjetla, grčišta,

te je joj reče: »Zar ne? Vi tražite manje?«

Idite samo gospodri N. N. Ona stajala je u toj ulici, broj 10, i tada je Država.

Ali čim vidi, da je to taj Država,

da je tam vidiš dobiti.

Muški se izgubio u mračnu, a ona po-

de da traži označenu ulicu i kuću. Nakon

o podne nade, što je željela. U kući zaprta za stas gospodri N. N. Rekuo joj, da stajne na pravome katu. Na tratinu govorila stas buš je u taj čas izdala neka djevojka. U ruci imala je svežanj svojih stvari. Lijepo je povala i gredila gospodu. Za njom gospoda zaključio vrata.

Nova kuna ponosnica pozvani su vratiti. Za čas se vrata otvorila i na njima se pojavili gospoda, koja zapita priču:

»Što želite?« Om, joj odgovorio: »Vre poznati ponosno gospodru.«

Leđe su mu bila ušikana od potrebe, jer sam tek prije pola sata otkazala svoj državni djevojčić i malo prije otpremila je iz svoje kuće.

Gospode je mislio, da je ova žena nazvana za koju drugu kuću. Ali po njezinu odgovoru vidjelo se, da je joj netko očarao poslu. Zato je gospoda ponovno u svoju sobu, da potiskne vječnosti.

Uz vječnosti razgovora opet djevojka na zidu velika stika, a kruška u Misnici, radila si u sveratvenom domu, gde je

na kruši i kruševi Tvor; i Škola Života.

Tako i pred gospodu Bogu,

i Škola Života, pred gospodom Škola Života.

U Školi Života, Škola Života, Škola Života.

Škola Života, Škola Života, Škola Života.

II. NEĐELJA PG DUNOVIMA

20. svibnja 1942.

U Uvesti sv. Ivana moći svećenik: »Gospodin je zastupnik moj, kroz me me je našim. Spasio me je, jer me je Isus Ljubičić u Te, Gospodine, kreposti moja. Gospodin je vredna moja i utocište moje, i ishavljati moje.«

U Melfriti moći svećenik za strah i ljubav prema Bogu: »Utin, Gospodine, da se Tvojoga sv. Imena bojimo i ujedno ga trajno ljubimo, jer nihako ne prestajem upravljati one, koje u svojoj ljubavi utvrđuju.«

Pošlanica sv. Ivana Ap. (L. 3, 13-18) uči nas, kako treba da ljubimo jedan drugoga riječju i djelom: »Preigrati, nemajte se čuditi, čak vas surijet mir. Mi znamo, da smo premenjeni iz smrti u život, jer Isusmo hrabri. Tko ne ljubi, ostaje u smrti. Svetlost, tko nizri usta svojega, ubježja je, a zraste, da nijedan ubojica nemu u sebi tragičnoga vječnoga života. Po tomu smo uspravljeni Isusom Božiću, što je on u smrt živjet svog početka. I mi smo danim za Isusov život poslati. Koja je bila dobara svoga srca, i vidi bilo koga svojega u nevjeti, i zavjeti mu srce svoje, iako ostaje Isusovi Božići u njemu? Sanci moži, ne Isusom riječju ni jestivom, nego djelom i istinom.«

Poštujemo u svom vladajućem rječi sv. Ivana, pa čemo sa svima blagosloviti Isusov u najljepšoj stori, a socijalno pitanje samo će se od sebe rješavati.

Sv. Benedikt (Luka 14, 16-24) govori o nemarnim uzvanicima na veliku večeru. Neki dočekuju pripravu velikog večera i poziva mnoge. A kada je bilo vrijeme večeri, posla sluga svoga, da kaže uzvanicima neka dođu, jer je već sve gotovo. I pošta se uviđa redom: Zadnje su na još bilo riječi: »Ismetišme! Ismetišme! U pepeku je nadmetnujemo sreću, koju su zadnje stavili u najnižu vatrui, a kada je ostalo čuvanje. S pepekom bacile ga u Šećeru G. 166. papir Kabiljani III. ukratko bliskupovu oduši i preglasio Isusom novimnom. Papa Benedictus XV. proglašio ju je pjetom d. V. 1922. a papa Pio XI. odredio je d. 2. III. 1922. za zaštitnika Francuske. Sv. Ivana je uzer žive vjere, kada Isusovi prema Bogu, čistoće, hrabrosti i neograničenošću predstava u Bodju previdnost.

FONDEJELJAK, 21. SVIBNJA.

Sv. Andreja Meriša, djevice, osvinačice reda sv. Uruke. Redena 21. III. 1474. u Decenziju kod Garigliano u Italiji. Očevina razdala nizomacima i posvetila se svimvor Bogu. Ulič u treći red sv. Franje. Na hodočaštu u sv. Zemlju izgubio vidi god. 1524., pa su je za ruhu vodili po Jeruzalemu i Betlehemu. Na povratku na otoku Korfu pomolila se pred čudotvoricom Raspolom Ossuna, koja je svjetlo svjetla i opte proigrašila. U Brezici je osnovala nova državu 23. XI. 1535. u crkvi sv. Afre potoliko je 27 prvič redovnicu uz vjekije čistote, poslušnosti i sroštovštva i šetnji svjet, da će posvetiti odgoju čistike mladića. Ovo je raspisano stavlja pod zaštitu sv. Uruke, djevice i mučenice u Kolonji na zarađe Dilekcijskama, koja joj je tri puta učinila, i koja se smognula u srednjem vijeku već izabrala za zaštitnicu mladića i mlaka. Red Ursulinski se poslijepodne i vratio vrlo blagotvornim utjecajem u cijeloj

Velike večeru znaci i prev. oltarski sakrament, koji kojemo su na blagovanje površani sv. kričani, i koji daje punine miroli. Obolje, nečasti, i nemaljki ljudi ga lječište u preziru, a primaju ga s pravom radosti ponizati, kojih čine pokora i kojih teže za spasenje. Nastojimo, da budemo među ovim posjeđujućima.

Velike večeru znaci i prev. oltarski sakrament, koji kojemo su na blagovanje površani sv. kričani, i koji daje punine miroli. Obolje, nečasti, i nemaljki ljudi ga lječište u preziru, a primaju ga s pravom radosti ponizati, kojih čine pokora i kojih teže za spasenje. Nastojimo, da budemo među ovim posjeđujućima.

IZ HRSCANSKOG NAUKA

BOŽJI RUKOPIS NA NEBU

Bio je petni dan, bez oblača i bez dana vjetra. Najsjednji zamazivaljiva su ljudi na ulicama i gledaju gore prema nebu, kako je nad njima bio rasputan pogor pavlog svilenog baldahin, što su ljudi vidjeli? Poput sverne ptice više je tamo u zraku zrakoplov i čitao žudnjevito knrugove. Pri tome je lepušta ne maljivo bijela dim. Ove prega dima pretvorila se u orijentalni savut; i na horizont stajala je sloboma na pavlou nebu in jasnuti bijeli stava riječ. Stajala je kao da je još napokon ruku kislovom. Reci: Relacija na jedan provod nadu žuhavice. Ljudi su bili veseli, da, oslobavljenje nad zrakoplovom lebdom; bili su ponosni, što su u doba, kada ljudska duša nije tako velika dječja.

Uvode toga dana sreću sas nekoga mladog subara, koji je sa svoje struće knjige stao još sva moguća djela i joba. Čita, i tako je zahutio u maztrama mazljivima. On dinstice radio zgrajevao na

Liturgijski kalendari

NEĐELJA, 20. SVIBNJA.

U Po Buhovima — Sv. Felicia, papa teži 270. do 274. i mučenik. Roden u Rimu od oca Konstantija. On je određio, da se sv. Mira ita na grobnu mružu. Onaj se obidži mrtvaca do dana, da se sv. Mira ita na grobnu mružu. Ovaj se obidži mrtvaca. S tim je uspostavljeni zauvijek najveća veza između tjelesa Svetih u euharistijskoga Tijela Kristova: Sveti su uobičajeni Tijela Kristova. — Sveti Ferdinand, kralj kastiljski. Reden 1198. Karlo se protiv Maura, da oslobodi Španjolsku. Usprug je uobičajen pomoći Bodžić i zaštiti preze. Bogorodice. Kad su ga angovarili, da ne metne velike pareme, da se pokrenuti trokrovni rat, reče: »Bude možrav. Ja vidi veće gradivine težine jednog stronaca, nego sve vojske morske. Umro od vodene bolesti 30. V. 1222. Njegovo je tijelo ostalo čitavo do danas u crkvi u Segoviji. — Sv. Ivana od Aragona, djevice. Redena 8. I. 1212. u Denmarku. Često se približavala. Kad su Englezi invaziji na Francusku, stekla se po Bodžiću nadmirske kave posfriči od 17 godina na čelu vojske i vrlu tešku ranjeno oslobodila Orleans od Engleza i poveća kralja Karla VII. na krunjenje u Reimsu. Kod Kompege (Compiegny) je bila ispred i predvoda Englezima za 16.000 vojnici. Revolja je bila osmisljena od bliskupu kao krvorvjerica. Englez su je spali u Alfonzu (Blosenu) na lombadi 30. V. 1213. Zadnje su na još bilo riječi: »Ismetišme! Ismetišme! U pepeku je nadmetnujemo sreću, koju su zadnje stavili u najnižu vatrui, a kada je ostalo čuvanje. S pepekom bacile ga u Šećeru G. 166. papir Kabiljani III. ukratko bliskupovu oduši i preglasio Isusom novimnom. Papa Benedictus XV. proglašio ju je pjetom d. V. 1922. a papa Pio XI. odredio je d. 2. III. 1922. za zaštitnika Francuske. Sv. Ivana je uzer žive vjere, kada Isusovi prema Bogu, čistoće, hrabrosti i neograničenošću predstava u Bodju previdnost.

Eropi. Sv. Andela je mrtva 26. I. 1545. usmjerujući hore Isusu. Njene je licele ostale ispodno u kostoljcu sv. Ante u Beogradu kroz 30 dana i do danas se nije raspala. — Sv. Petru djevica. Za život sv. Petra u Rimu težio je bilo hodočašće. Sv. Petru vodi, da joj je to bolest za spasenje. Poslije smrti sv. Petru nadzvana. Uspodni hodočašće u Rimu je bilo u osmorici ljudima po nju. Ona reče: »Bilj među se ne mame zadobiti arce djevice. Dodite po meni tri dana i tada me vedite, kakav je običaj.« Oma se tri dana bez jezici u pita dani i neću mafin, a treći dan, posti je prima sv. Pristrel premjen. Flešovi ljudi nadzove je mrtvu. Neki diraju da je ona bila hči sv. Petra i njegovog kralja Perpetue. Strahovito je bila dobrovola ljeti sv. Petru.

UTORAK, 21. SVIPNJA

Sv. Paulini, mučenik. Roden u Beogradu u Siriji. Vrlo učen svećenik. Bio učenik Pijetra, mučenika Origijena, na učiteljstvu stolici bogoslovija u Aleksandrijci. Sam je steknjuo slavu za pročuvanje sv. Flavije u Cesareji u Palestini. Njegova kraljica, prema svjedocanstvu sv. Izidora Seviličanog, imala je oko 30.000 vojnica. S njom je se skorio u sv. Jeruzalem. God. 369. zbog sv. vjere bačen u tamnici, gdje su mu krčili nos. To je bio devje godine, a onda mu održavaju glavo za jedno s sjeruškim dolomatom obrazom. Valentim, s potobnim Pavlom, s njegovom slugom Peristrijem i s još osam drugih svećih mučenika. Raspisuje bliskup u Cesareji, one crvene povijest, bio je vjenčan sv. Paulinu, i zato si nadjevi predaje sv. Paulinu, napisao je fitovate sv. Paulinu i spisao mučenstvo njegova sv. modri u Rim, gdje se štuki u crkvi sv. Marje prema Tiberu. — Sv. Franjo Karađalo. Osmrćao redovnih klerika, smanjio reda, nazvan »časni ocem propovijednikom Bođe ljubavje. Široko počeo k preze. Otkazan, pred kojim je činio neki modlo. U svojemu redu uveo mirovo moličenje. S djetinjom ljubavju stvarao presevu Begrođen. Blisak mu je najveća radost posmatrati bliznjenu. U Loretu mu je objavljena smrt. Umro u Anagni 4. VI. 1608. sa svetim Imenom Je... — Morib.

SUKIĆA, 2. SVIPNJA

Sv. Maruša, kralj i Erasmus, mučenici. Egipatski mitički kraljevi. Petar bio je hrabri u tamnici za crsu Dilekcijsku kleriku od zlog duha, mafio se tamnici obratio s čelom obitelji. Petar je odvrio njegova klerika svećenika Marušu. Kralj ju je krio. Zato je i on bio ubijen i obuci odstranjivani glava 2. VI. 388. — Petar je bio bliskup u Rimu i Italiji. Predsjedao su ga učenorem smrtonos, uljani, vodeni i ostrom, ali je po Božjem duhu ostao nevjediv, zbor faga su se smogli obitjeti. Predsjedao i druga smrtonosna jezici. Spada među 26 Velikih Pomorskih kraljeva zaštitnika brodova i kraljeva zaštitnika. — Sv. Petru, bliskup u Lioni starao se od 90 godina, bio je vjerojatno učenik sv. Ivana apostola. Sv. Ivana je bio njegov posvomnik i opto njegovo mučenstvo. Kad ga je sudic pitaš, što je kriješnja, bliskup Bog, odgovorje: »Tih čas je domati, ali bičes vlastost. Petru ga čuli, umro je u takmičenju. — S njim je bio mučenike više mučenika, a najsigurnije se držala mlada sv. Blasijana, koja je

dohranjivane isto tako osvjeđadžima, kao kad je smrtnjaci u opasnosti Bodžić. »No pa je Bog u crkvi, vjera, blagaj, ne alk njegov odraz u svjetlu. Ali je stigla ledjina, olaznici prema suncu, usvjeđenoj Vi vjerujete u njega. Tačko je isto stvorenje osuđen Bodžić. U stvarnosti stvarno je može Bog, spomeni i vježdje, kake Apostol (R. x. 1, 29).«

Nastojde mala stasina. Njih naša se se pojevile svjetline. Dva mladi doživjela ihla su mimo i govorili se kad je zrakoplov, kada je danas uspišio riječ na nebuh. Što je danas bilo vježbeno djetje, jeste li i Vi vježbili pismo ne nobo? Ne upisala moj pratnice. Bitio je edite skrivati raspovjes na druga stranu. Kraljevska vidiša sara plave i divne se inteligencije, koja ne piše na nebi slova od dana, koja je bilo iščeznjuće, nego je etvornja sas svod neftnosti i na njemu plavom plomom svijetlja na tlu. Godinu starala počat svoje mučenosti i svoju smrtonosu. Kako Vi možete pojaviti da svrđenju u svemirskom prostoru tlu sas i tlu godina idu pravljim poslata, aša se teme nekoga, kojih im govorite putne?

PRILJEVOD SV. PISMA NA KINESKU. Jeden kineski redovnik prevdio sv. Pištove na kineski. Nedostaje se je, da će se ukruso bogata krajnjem otvorenju staroga kraljevstva naroda obogatiti priljevom dnevnih knjiga, pak će na taj način Kinesku biti omogućeno, da bolje i dublje upoznaju svjetlost Kristova zvezda.

POLJSKI SVЕĆENICI JUNACI. Mgr. Adalbert, biskup Šlezijski biskupije, navodi u jednoj svojoj poslanici prije reči kraljevi ljubavlju prema bliznjemu, koju su pokazali celi poljski svećenici za vrijeme prošlog rata. Tako je n. pr. a. Maksić Šimac, Branjevac, žrtvovao svoj život, da bi mogao spasti jednog oca mnogobrojne obitelji. Župnik u Wadowicama je uzeo na sebe odgovornost za svoje župljane, i ako je on sam bio nevin, ipak je bio osudjen na smrt strijeljanjem.

„SOCIJALNA POMOĆ“ biva se zove veliki kineski katolički dnevnici, koji je osnovan prije 30 godina. Ovaj se list ukrusovalo u Pekingu, Tian-tingu, Šangaju, Nankingu i Šansu. List je smrco uveden, pak ga čitaju ne samo katolici, nego i pogani.

usmjerio dobiti bit. Sv. mučenicima pridružiti s ost. kojih su ga još je stratu načinjili Kristu, pa i on podnijeli je mučenik smrt.

ČETVRTAK, 3. SVIPNJA

Sv. Klodilda, francuska kraljica. Nastojala muči kraljevskog blagovnika, da se ostanac od pogonstva pa ga je kratio sv. Remigije iz Reimsa. Mnogo je pretrpjela, jer su joj ubili roditelje i dva unuka, da joj je poginuo u mrtu. U svemu se pokazala strpljivošću i predanom u Božju pravovidnost. Umrla g. 546. Subrajanjeno u crkvi sv. Petra u Rimu sv. Genoveza.

PETAK, 4. SVIPNJA

Blagdan presvetoga Sreća Krasova. — Sv. Kvirin, biskup misicki. Reden god. 365. Nagrada biskup, zatim ekumenski biskup u tamnici. Tamo se nudio: »Hvala Ti, Gospodine, što mame živog Tebe podno ova smrtonje. Molim Te, da oni, koji su u ovaj tamnik, osjetje da same štovatelj pravoga Boga esti Te.« O ponosi raspa veliko svjetlo i tamnici. Morezno pušće u nogama Svećevima i reče: »Moli se za mene Gospodine, jer vidiš, da nema Božja osnoga, kojemu ti statiti. Sv. Kvirin ga ponosi u crkvi sv. Marije prema Tiberu. — Sv. Franjo Karađalo. Osmrćao redovnih klerika, smanjio reda, nazvan »časni ocem propovijednikom Bođe ljubavje. Široko počeo k preze. Otkazan, pred kojim je činio neki modlo. U svojemu redu uveo mirovo moličenje. S djetinjom ljubavju stvarao presevu Begrođen. Blisak mu je najveća radost posmatrati bliznjenu. U Loretu mu je objavljena smrt. Umro u Anagni 4. VI. 1608. sa svetim Imenom Je... — Morib.

SUBOTICA, 5. SVIPNJA

Sv. Romulije, biskup, misicki, apostol Njemačke. Ovo mu učinio i dobročinitelj, a da mu ga pagani Gragi II. zbog njegova velikih zastava za štirenje sv. vjere. Krasno mu je imao Vinfrid. Reden u Engleskoj oko g. 680. Papa Gragi II. poširio mu propovijedanje sv. vjere i uređenje Crkve u Njemačkoj. Sam ga saredio na bliskupinu i krenuo nadbiskupom u Mainzu. Osmrćao mnogo bliskupova, smrtonosno i crkvi. U Galatzu svojenim rukama posjekao bratove, koji su na bili pogonska narodna svetinja Hesjanica. Taj smržli ū zaprskao pobedito klobunstvo nad pogonstvom u Njemačkoj. 5. VI. 704. ubili su ga pogonski Frizi.

IZLET U ISTRU

(6. V. — 10. V. 1948.)

Svaki glas s Istarskih obala bukao nam je grudi. Slušali smo istinu priču o starcu s istarskog brda, koji čeka u svojoj kolibici vjerom mladenačkog žara, da će doživjeti dane slobode. Nikada niješ zanijemili njegovu zanosni poklic u našim dušama:

—Gle, star sam i sjed, u sutoru života, ali, evo, ovim rukama uprijet ū o kamenu gromadu i gurnut ū je niz ūdo, da uneš stravi i metez u razbijene gomile naših zatražica — onoga dana, kada budu bježali pred sudom Vjećne Pravde.

I mi smo povratak. Bili smo uvjereni, da ćemo zajedno sa starcem s istarskog brda doživjeti povratak Veloga Đuraže s planine.

I doživjemo. Istra je slobodna. Fašizam je pau.

A došao je i dan, za kojim smo nekoć žudili, kao ūo dječa ūdo za čarobnim krajevima bakinjih prića. Posjetili smo Istru. Preko sedamdeset zagrebačkih bogoslova ponio je ulaz kroz Gorski Kotar prema ūalima plavoga Jadra. I strmi brezovi, i prolataše ūume, i gorske braće, i kolesa pod trupovima naših vagona pjevali su nama:

—Mrmori Mirna, žubori Raša;

Istra je naša, Istra je naša!

I odjednom pove pogled na jednici Kvarnera, a plavi vrućnac Učke, obavijen prvidnom mrežicom sunotovih sjena, posla nam prvi pozdrav Istre.

—Istra, Istra! — lupala su nam srca u ritmu poskočnih točkova.

Prošli smo Rijeku, Opatiju, Lovran, Viđeli mošćenice, Labin i ostala istarska mjesta na moru, pregledali Pulu, koja je pretprije najteže udarce fašističkog nasađenja. Prešli smo Vodnjani, Pazin, Buzet, Viđeli smo istarske krajeve. Viđeli smo istarske ljudi. Snažne i nepobjedive potomke Veloga Đoze. Viđeli smo i očuđili njihovu vjeru, njihovu duševnu snagu. Upoznali smo — barem približno — pruhajale patnje, rad i život istarskog čovjeka.

A u sve vrijeme istarske Kalvarije stajali su s nama svojim narodom revni hrvatski svećenici. Podnosiši u zajedno s narodom svu nasilja, sve tegobe, borili se, tješili narod, oživljavali narodnu i vjersku svijest, potlačeni. Od p'vog do posljednjeg časa stajali su postojati na čelu svog naroda. Ni za trenutak nisu napustili bojni redova. I u posljednjoj fazi borbe za oslobođenje Istra naši istarski svećenici odigrali su odličujuću ulogu. Svećenici Istre nisu nikada okajali svoje svećeničko zvanje. Nikada nisu zapostavili probitke svoga naroda. Nikada nisu zablahili svoje hrvatsko poštovanju, sovinstvu i nacionalnom uskrođenošću. Činjenica, da talijanski dio istarskog živila uživa danas isti slobodi i jednakim pravom kao i svi ostali narodi naše domovine, najbolji su znak i dokaz većine slavenske duše.

Sedamdeset i više bogoslova zagrebačkih sjemeništa prošlo je Istru. Prvi put u povijesti mogli su bogoslovji najveće hrvatske nadbiskupije skupno, u velikom broju, pohoditi dragu patnicu Istru. Važan je to dogadjaj radi zbiljenja budućih svećenika uže Hrvatske sa svećenstvom Istre. Važan je i radi rušenja možda krvih pojmanja i predodžaba o Istri, njezini narodu i njezinoj svećenstvu. A važan je i zbog divnih remekdjedi prirode, u kojoj su mladi bogoslovji jasno osjetili neograničenu mudrost i ljepotu Stvoritelja.

Divilj smo se moru, očima i gorama, evićeju i bilju, kojim je Bog ukrašio lijepe i blju, kojim je Bog ukrašio lijepe i blju ištu i zemlju. Gledali smo brodove, nebodere, vile, parkove, željeznice i tvornice i osjetili smo zahvalnost prema Njavišoj Ljubavi i Dobroti, koja je dio svoje stvaralačke snage udjeljila čovjeku. Viđeli smo u Puli koloseum i brojne ostaške nekadašnje rimske slave — i razmatrati o prolaznosti svega zemaljskog. Viđeli smo tragove fašističkog divljavanja — i mislili, kako je slika kraljkotvaja vijeća.

Zašli smo i dalej u slovensku Istru. Pregledavali smo veličansvene Postojansku špilju; nejzina dijamantna stabla, dvorane s lisućama stalaktita i stalagmita, sa svrštenom prirodnom ventilaracijom i stupovima od siga, koji se u trideset godina povećaju tek za jedan milimetar. Gledali smo jezerce sa čovječjim ribicama i kanjonom ponorce, koja je vjekovima izgradivala ovu špilju. U koncertnoj dvorani, s akustičnošću, kakvu vjerojatno ne po-sjeđuje nijedna glazbena dvorana modernih velegradova, zapjevamo divnu pjesmu ruku!

Iz katoličkog svijeta

U INDIJANSKOJ NASEOBINI u Nebras-ki u Sjevernoj Americi sagradena je blagošć u novima crkvama. Svećenosti su prisustvovali svili Indijanci, pa i oni, koji nisu kršćani.

WERFELOVA KNIGA: »PJESMA O BERNARDICI« izasla je ovih dana u slovačkom prijevodu. Ovo je djelo tako prevedeno u dvadesetak jezika.

U TOKU JE STVOREN DJECI DOM kojem upravlja misionarske sestre od Djekija, Istra.

KATOLICKI ŽIVOT U FINSKOJ. Fin-

sko udruženje Academium catholicum izdale je na usponom svog osnivača i duhovnjog savjetnika s. Wilfrida de Christiersona izdanje: »Katoličke perspektive«. O. Christierson (1878—1945) bio je prvi katolički svećenik iz reformacije i osnovao je: g. 1936 spomenuto udruženje.

MNOGORODNA BISKUPIJA. Na Novoj Gvineji postoji biskupija, koja broji 170.000 stanovnika, koji pripadaju 70 različitim narodnostima, odnosno, koji govore 70 različitih jezika. Ova pojava je nastala uslijed toga, što ljudi u svim krajevima nisu dolazili u međusobni kontakt, pa su se jedni tako razvili, da ovako maleni broj ljudi govoriti 70 različitih jezika.

KONGRES KATOLICKE OMLA-

DINE održan je za biskupiju Trier, na kojem je sudjelovalo preko 8.000 osobljinaca.

DRUGI INTERAMERIČKI KON-

GRES SKAUTA održan je u Meksiku.

Tom prilikom uputo je Pijo XII., po zamjenjniku vatikanetskog cržavnog talijanskog muštri Montini pismo nadbiskupu Martinezu u Meksiku, kojim primjene, da je skautizam prikidan da odgajanje čvrstih karaktera.

NA PORTUGALSKOM JEZIKU održao je Pijo XII. duži govor, kad mu je novi poslanik Brazilije predao akreditivnu pismu i izrazio odanost i privrženosu svoje vlasti Sv. Stolici. U svom govoru istaknuo je Šv. Otac, da je danas potrebno ne samo veliku budnost i postojanost, nego i odlučnu volju za pravedno rješenje radničkog pitanja i za dosljednu provedbu kršćanske socijalne nauke.

APOSTOLSKOG DELEGATA PA-

LESTINE primio je Pijo XII. u dulju audijenciju.

NOVU ENCIKLIKU izdao je Pijo XII. 1. svibnja (»Auspicio quædam«), kojom poziva na javnu molitvu kroz mješevi banj i na posvetu biskupiju, župa i pojedinjih obitelji: presv. Šrcu Marijinu, či bi nam mir među narodima bio dobar, kao dar Božji s neba. Zejlja je Sv. Ocan, čije se organiziraju javne molitve, dječe.

»BOGOSLOVЉE I POVIJEST« je predmet, o kojem je nedavno govorio u Parizu sveuč. prof. Romano Guardini (München).

NJEMACKO-TALIJANSKI FILO-

ZOFSKI INSTITUT otvoren je nedavno u Münchenu.

UREGNSBURGU je održano vrij-

anje njemačkog katoličkog saveza akademika s glavnim predmetom: »Covjek i Šin čovječj«. Među glavnim predavačima bili su sveuč. profesor Theodor Steinbüchel i Michael Schmaus.

ZA STUDIJ BOGOSLOVLJA javi-

lo se u ljetnom semestru na sveučilištu u Münsteru 68 novih slušaća, što odgovara redovitoj prednatom stanju. U zimskom poljevu bilo je na sveučilištu u Münsteru 230 studenata bogoslovlja.

SESTRE SV. MARIE proslavile su u New Orleansu sto godišnjicu svog dolaska u Sjedinjene Države.

27. KONGRES francuskih katoličkih učitelja i odgojitelja održao se ove godine u mjestu Nišu.

zahvalnicu. I kad nam je vođić spomenuo mišljenje stručnjaka, koji drže, da je za

postanak ove špilje trebalo osamdeset milijuna godina, namestimo nam se misao o golemim svečinskim razmerima i du-

go, još dugu, nismo se mogli otreći pomisli

o životu i dobiti podjedno je na 14. o.

n. kada je pričešćeno 8.400 hodoča-

snika. Gotovo preko polovice hodočasnika ka došlo je pješice, a mnoge procesije su

vodili svećenici. Jedna od najvećih pro-

cesija su bile one iz Vidovca, Maruševe-

te Ivance, koja se odlikovala vrlo sklad-

nim pjevanjem psalma. Svakid dan bilo

su održane i posebne propovijedile hodoča-

snimka. Držali su ih između dvoje

stalnih propovjednika, a kako je crkva za

tako veliki broj hodočasnika premala, to

su propovijedile bili prenošene razglasom

(zvukonkom) i na prostor pred crkvom.

NATPIS IZ KENSINGTONA, tako je naime pronađen kamen s ukleštim natpisom koji potvrđuje prisustvo Europejaca na Američkom kontinentu 130 godina prije otkrića Amerike. Kamen iz Kensingtona govori o putovanju 8 Svedana i 22 Norvežana prema zapadu i o pogibiji 10 njihovih drugova, koje su sjeverno-američki urođeni ubili. Ovaj je najnoviji arheološki nalaz važan i zbog toga što svršava riječima: »AVM — 1862 (Virgo Maria) libera nos a malo — 1362« (Ave Virgo Maria) libera nos a malo — 1362.

Našedno, poput prekrasnog zvonce-čula sam kako me piše: »Koga traži?«

*Priatelja!

Njegov je pogled rašen duboko do-

boko u moju dušu...

Nakon duljeg vremena opet me je

pito: »Koga traži?«

Ja sam bez okljevanja odgovorila:

*Tebel!

Nastala je tišina...

Spustila sam oči i razmišljala o Nje-

mu i Njegovoj ljubavi. Da! Našla sam

Prijatelja, velikog Prijatelja Koj nikad

ni ostavlja.

Podigla sam glavu. Pošla sam dalje

da male crkvice u polju. U tišini Svet-

o hrabrih čekao me On, moj jedini naj-

bolji Prijatelj.

PRIJATELJ

Dugo sam Ga tražila. Nepokon, jednog prekrasnog sunčanog dana ugledala sam Ga u carstvu proleće. Kroz cvijeće i zelenilo, kroz reču i radoš glade me svojim dňavnim očima. Na Njegovo-ju usnaču počvrao je slatki, prijateljivi smijeh. U Njegovim je očima gora-ja ljubav.

Najedno, poput prekrasnog zvonce-čula sam kako me piše: »Koga traži?«

*Priatelja!

Njegov je pogled rašen duboko do-

boko u moju dušu...

Nakon duljeg vremena opet me je

pito: »Koga traži?«

Ja sam bez okljevanja odgovorila:

*Tebel!

Nastala je tišina...

Spustila sam oči i razmišljala o Nje-

mu i Njegovoj ljubavi. Da! Našla sam

Prijatelja, velikog Prijatelja Koj nikad

ni ostavlja.

Podigla sam glavu. Pošla sam dalje

da male crkvice u polju. U tišini Svet-

o hrabrih čekao me On, moj jedini naj-

bolji Prijatelj.

LITURGIJSKI KALENDAR ZA LJEPAN

NAPOMENA: Brojke označuju stanicu Kneževog Rimskog: Misala IV. i V. izdanja 2 i 3 molitve znači skupine, tajne i poprične molitve. (Spomeni.)

1. Utorka iz Tij. Misla dana 364; 2. m. Dopusti 855; 3. za Crkvu 851. Slava. Vjerujem.

2. Srijeda iz Tij. Misla dana 364; 2. m. Marcelina i dr. 584; 3. Dopusti 855. Slava. Vjerujem.

3. Četvrtak. Osmina Tij. Misla dana 364. Slava. Vjerujem.

4. Petak. P. Srce Isusovo. Misla blagd. 372. Slava. Vjerujem.

5. Subota. S. Bonifacije. Misla blagd. 583; 2. m. Osmine 372. Slava. Vjerujem.

6. Nedjelja. 3r. po Duh. Misla nedj. 374; 2. m. s. Norberta 590. 3. Osm. 372. Slava. Vjerujem.

7. Po Nedjelji iz Srca Isus. Misla dana 372; 2. m. Dopusti 855; 3. za Crkvu 851. Slava. Vjerujem.

8. Utorka iz Srca Isus. Misla kao jučer. Srijeda iz Srca Isus. Misla dana 372; 2. m. s. Primu i F. 590; 3. Dopusti 855. Slava. Vjerujem.

9. Četvrtak. S. Margarita. Misla blagd. 591; 2. m. Osm. 372; Dopusti 855. Slava. Vjerujem.

10. Petak. Osmina p. Srca Isus. Misla dana 372; 2. m. s. Barnabe 592. Slava. Vjerujem.

11. Subota. S. Ivan F. Misla blagd. 594; 2. m. Bazilida i dr. 594. Slava.

12. Nedjelja. 4. po Duh. Misla nedj. 377; 2. m. s. Norberta 590. 3. Osm. 372. Slava. Vjerujem.

13. Po Nedjelji iz Srca Isus. Misla dana 372; 2. m. Branii 584. 3. po volji.

14. Petak. Šv. Efrej. Misla blagd. 599; 2. m. sv. Marka i dr. Slava. Vjerujem.

15. Subota. Sv. Julijana F. Misla blagd. 600; 2. m. s. Gervazija i dr. Slava.

16. Nedjelja. 5. po Duh. Misla nedj. 379; 2. m. s. Silverja 600; 3. Brani nas 854. Slava. Vjerujem.

17. Ponедjeljak. Šv. Alojzije. Misla blagd. 601. Slava.

18. Utorka. S. Pavlin. Misla blagd. 603. Slava.

19. Srijeda. Navečerje s. Ivana Krst. Misla dana 605; 2. m. Brani nas 854; 3. za Crkvu 851.

20. Četvrtak. S. Ivan Krst. Misla blagd. 807. Slava.

21. Petak. Šv. Vilim. Misla blagd. 810; 2. m. osm. s. Ivana 807; 3. za biskupa 859. Slava.

22. Subota. S. Ivan i Pavlo. Misla blagd. 809; 2. m. osm. s. I. 807. Slava.

23. Nedjelja. Navečerje s. Ladišlav. Misla blagd. 812; 2. m. i poslj. Evanđelje nedj. 381. Slava. Vjerujem.

24. Ponедjeljak. Šv. Irenej. Misla blagd. 812; 2. m. osm. s. I.; 3. osm. s. Lad; 4. i poslj. Evanđelje navečer. s. Pe-ter i P. Slava. Vjerujem.

25. Utorka. Šv. Petar i P. Misla blagd. 816. Slava. Vjerujem.

26. Srijeda. Šv. Pavla. Misla blagd. 819; 2. m. s. Petra; 3. osm. s. I. 809. Slava. Vjerujem.

27. Četvrtak. Šv. Antuna 959. Slava. Vjerujem.